

Postojim in narahlo stisnem mehko belo roko.

»Kaj bi?«

»Ne razumem... Ne morem razumeti!... Da nisem umrl? Danes hodim po raj?«

Zvonko se gospa nasmeje. »Misliš, da prideš s telesom v raj?«

Sram me je, pa vendar ne morem verjeti svojim očem, svojemu razumu in srcu. »Kje sva?«

»V vrtu, o katerem si sanjal tolikokrat! Kadar si o meni sanjal, si vselej sanjal o tem vrtu! Ali nisi?«

»Sem! Ali sanje gredo do zvezd in še nad zvezde — na zemlji ni takega vrta!«

»Da ga ni? Poglej, odpri oči!«

Kreneva na drugo stezico. Vrta se mi v glavi. Lepše rože cveto na gredicah, opojnejši vonj kipi iz njih; vse lepše nama pojejo ptičke — o, zlate ptičke.

Srce mi zadrhti v strahu, da je vse to le prelepa sanja. Ali kako naj bodo sanje, če hodim, če me ne boli noga, če je gospa ob moji strani in jo držim za belo roko?

Hodiva po belih stezicah, pijevo opojen vonj prelepih rož, poslušava prelepo petje zlatih ptičic. Hodiva, hodiva, vrt je brezmejen in ves dehti v opojnem vonju rož in ves poje in ves žari v zlatem solncu.

Čudim se in ne morem verjeti in bojim se spraševati lepo gospo. In ne vem, ali bi zaprl oči in si vtisnil v najgloblji kotic svojega srca vso to lepoto in jo zaprto hranil vse do konca dni. Hranil tudi, če se prebudim na trdi slamnici.

Tako govori gospa:

»Drhti ti srce v tej lepoti, poje ti kri s ptičicami, raja ti misel od gredice do gredice, od rožice do rožice. Tam pred vratom te čakajo ljudje. Nimajo sreče, da bi prišli sem. Slutijo, le slutijo vrt! Sanjajo, milo sanjajo o vseh teh lepotah.

Gledaš lepoto, vdihavaš vonj rož, poslušaj petje zlatih ptičic — ali ne poveš o vsem tem ljudem? Moraš povedati!«

Molčim, gledam, strmim in poslušam. Gospe se ne upam pogledati v oči, živ ogenj vre iz njene roke v moje žile. Ves trepetam.

»Široko odprte otroške oči sanjajo v daljne daljave. Mislijo na vrt, ki leži za zlato preprogo na večernem nebu.

Poslušaj deček pravljico, živo vidi zaklet grad, ve, da bo rešil kraljično; že vidi kraljestvo, ki mu bo zakraljeval.

SL. 12. LEO SAMBERGER: ODPOVED.

Gre študent jutranji zarji naproti; rosa, vsa srebrna, blesti po rožah, po travi, iz sleherne kipi rose pesem. In pesem, sleherno pesem razume srce študentovo.

Potrka mož na vratca nežnega srca, vabi na pot družico...

Stresem se in krčevito stisnem mehko roko. »Gospa, sleherno kapljo krvi čutim, pravljico o zakleti kraljični. Razumem pesem najmanjše rosne kapljice. Pri meni ste, za roko Vas držim! O, povem ljudem tam pred vrtnimi vrati! Povem, da bodo strmeli! Povem o tem vrtu — saj ne slutijo niti sence te lepote! Povem pravljico o zakleti kraljični! Take še niso čuli! Zapojem pesem biserne rose — o, kako jo zapojem! Oba jo zapojeva, prelepo, prečudovito pesem. Pripeljali ste me v ta vrt, odprli ste mi te krasote — da bi sam zapel prelepo, prečudovito pesem? Ne zmorem je sam, le z Vami, z Vami...«

Rahlo izvije gospa svojo roko iz moje. Ali sem jo vznejevoljil?

»Klical si smrt!«

»Ne kličem je več! Da sem vedel, da pridete, ne bi je klical!« Hočem ujeti njeno roko. Odmika se... »Gospa, gospa, s čim sem Vas vznejevoljil?«

Gospa vzame iz svilnatih las rdeči nagerlen in ga poduha. In ko da ga hoče dati poduhati tudi meni, se igra z njim in me gleda.